

Arrest

nr. 219 233 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 september 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 december 2015. Op 4 januari 2016 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Isa Khan, gelegen in de onmiddellijk omgeving van de stad Kunduz in de gelijknamige provincie. U bent Pashtoun van origine. U was 14 jaar toen u voor het eerst naar school bent gegaan. U hielp ook uw broer in zijn bandencentrale in Kunduz stad. U bent ongehuwd en verklaart bij uw aankomst in België 16 jaar oud te zijn.

Uw vader was reeds lange tijd werkzaam bij de misdaadafdeling van de overheid. Uw oudere broer had een bandencentrale in Kunduz stad, waar u ook zelf regelmatig meehielp. Vijf maand voor uw vertrek uit Afghanistan had de taliban aan de mullah van het dorp laten weten dat uw vader zijn job bij de overheid diende te stoppen. Uw vader hield geen rekening met deze boodschap en bleef verder werken. Enige tijd later kwam de taliban langs bij uw broer om een auto te laten herstellen. De politie was deze mannen op het spoor en viel binnen in de zaak van uw broer. De wagen werd in beslag genomen en de talibanleden werden gearresteerd. Twee dagen later kreeg u thuis nachtelijk bezoek van de taliban, die op zoek waren naar uw vader en uw broer. Omdat uw vader en uw broer die nacht op bezoek was bij kennissen, vertrokken de talibanleden opnieuw. Een twintigtal dagen later waren jullie met het voltallige gezin op de terugweg van een bruiloft, die had plaatsgevonden in het Pamirhotel in het centrum van de stad Kunduz, toen jullie auto in een hinderlaag van de taliban terecht kwam. Uw zus en uw broer werden doodgeschoten en uw vader raakte gewond. De politie bracht uw vader en de lichamen van uw broer en zus naar het ziekenhuis. Toen uw vader vijftien tot twintig dagen na het incident het ziekenhuis verliet, besloot hij om met uw moeder en u te verhuizen naar Kunduz stad. Drie maanden later, de vierde of de vijfde dag na Eid, kwam de taliban op een nacht naar uw huis in Kunduz en namen zowel u als uw vader mee. Toen u aankwam in een huis, werden uw vader en u van elkaar gescheiden. De volgende dag viel de politie binnen in het huis en werd u bevrijd. U keerde terug naar uw moeder. Van uw vader heeft u sinds dat moment niets meer vernomen.

Uw moeder besloot dat u Afghanistan diende te verlaten en schakelde een vriend van uw vader in om de reis te organiseren. U kwam na een reis van anderhalve maand aan in België op 8 december 2015 en vroeg asiel aan op 4 januari 2016.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw identiteit legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 22 maart 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 11 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Gezien deze leeftijdsbepaling is het frappant dat u zich bij uw inschrijving aan de Belgische asielinstanties op 4 januari 2016 voordeed als zestienjarige (zie inschrijvingsfiche Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)), maar liefst zes jaar jonger dan uw werkelijke leeftijd. Gezien het grote verschil tussen uw opgegeven en uw werkelijke leeftijd dient er vastgesteld te worden dat u de asielinstanties in ernstige mate hebt getracht te misleiden. Of u 16 dan wel 22,5 jaar oud bent, bepaalt immers in grote mate uw levensomstandigheden als uw beleving van bepaalde gebeurtenissen. Daarbovenop maakt deze

vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara, aangezien die onterecht aangeeft dat u 17 jaar oud was op 28 sunbula 1394 Afghaanse kalender (AK), 19 september 2015 Gregoriaanse kalender (GK). Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Ook dient te worden opgemerkt dat u beweert geboren te zijn in het dorp Isa Khan (gehoorverslag CGVS, dd. 31/08/2017, p. 3-4), hoewel op uw taskara staat dat u bent geboren in het dorp Gor Tapa (CGVS, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd zegt u dat uw vader dit misschien zo heeft gezegd (CGVS, p. 11). Nochtans verklaarde u bij uw inschrijving zelf ook geboren te zijn in het dorp Kortepa (Gor Tapa). Bij het invullen van uw identiteitsgegevens op de DVZ weet u dit echter nog aan een vergissing van uzelf (verklaring DVZ, dd. 3/5/2016, vraag 5), terwijl u uw foutief gestelde geboorteplaats op het gehoor van het CGVS dan weer weet aan een fout van de tolk (CGVS, p. 4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en uiteenlopende verklaringen aflegt over uw geboorteplaats ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid in zeer sterke mate.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de vervolgingsfeiten uit uw asielrelaas, met name de dood van uw broer en uw zus en de ontvoering van uw vader door de taliban niet geloofwaardig zijn.

U bent er vooreerst niet in geslaagd het profiel van uw vader geloofwaardig te maken. Gezien u dit profiel als een van de oorzaken van uw problemen aanziet, worden door deze vaststelling ook uw problemen als ongeloofwaardig beschouwd (CGVS, p. 11). U bezit immers een manifest gebrek aan basiskennis over het werk dat uw vader verrichte. Zo vertelt u dat hij een job had bij de overheid, maar voegt u er onmiddellijk aan toe niet exact te weten welke job (CGVS, p. 5), u vermoedt enkel dat hij bij de 'misdaadsectie' aan de slag was. Hierbij houdt uw kennis klaarblijkelijk op, zogezegd omdat hij niets vertelde over zijn job, en hij jullie ook niet toestond om vragen erover te stellen (CGVS, p. 5). U weet zelfs niet te zeggen waar exact in de stad hij werkzaam was (CGVS, p. 5). Ook weet u geen enkele collega op te noemen. Zelfs nadat de taliban de mullah van het dorp had aangesproken over de geheime job van uw vader, stelde u zich hier blijkbaar als volwassen zoon geen enkele bijkomende vraag over, aangezien uw vader zei om geen interesse te betonen in dergelijke zaken (CGVS, p. 5-6). Zelfs nu uw vader reeds bijna twee jaar spoorloos is verdwenen, uw broer en zus gedood werden en u het land hebt moeten uitvluchten, is er geen enkel contact geweest met iemand van zijn werk, zogenaamd omdat ook uw moeder niet wist waar uw vader werkte (CGVS, p. 6 & p. 11). Vreemd is ook dat u denkt dat uw vader terug naar zijn werk ging gaan nadat twee kinderen van hem waren gedood en hijzelf in het ziekenhuis was beland (CGVS, p. 11 & p. 16), omdat hij regelmatig aan de telefoon ging en naar de bazaar ging. Enige concrete elementen heeft u echter niet om uw vermoeden te staven, wat gezien de door u geschetste context weinig aannemelijk is. Verwacht mag worden dat u toch over meer informatie zou beschikken nadat jullie eerst de mullah over de job van uw vader had horen praten, jullie thuis reeds werden geconfronteerd met de taliban, jullie wagens onder vuur werd genomen en daarbij gezinsleden werden gedood en jullie tot slot ook naar de stad dienden te verhuizen. Het complete gebrek aan kennis en ook maar enige interesse over de job van uw vader, ondermijnt dan ook ten stelligste uw profiel als zoon te zijn van iemand die werkzaam was voor de Afghaanse overheid in Kunduz en daardoor problemen kreeg met de taliban.

Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de onverschillige reactie van uw vader naar aanleiding van de opeenvolgende gebeurtenissen. Van iemand die – zo denkt u toch - werkzaam was bij de misdaadafdeling van de overheid, mag immers verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om zijn gezin in de meest veilige omstandigheden te laten leven, hetgeen hier overduidelijk niet aan de orde is. Toen de mullah de boodschap van de taliban overbracht waarbij ze zeiden dat uw vader moest stoppen met zijn job, deed hij dit niet aangezien hij niet wist wat hij anders moest doen (CGVS, p. 5). Toen hij, nadat de taliban uw vader en broer waren komen zoeken bij jullie thuis, op de hoogte werd gebracht dat er talibs waren opgepakt in de bandencentrale van zijn zoon, zei hij dat hij het had begrepen, om het vervolgens te vergeten (CGVS, p. 13-14). En gevraagd welke maatregelen uw vader nam toen ook nog eens de taliban 's nachts op zoek waren naar hem en uw broer, zegt u dat hij niets deed en het misschien niet serieus nam omdat jullie in het dorp waren (CGVS, p. 14). U voegt er zelfs aan toe dat hij misschien dacht dat ze u in de stad wel schade zouden kunnen aanbrengen, hetgeen haaks staat op het feit dat hij na de dood van uw broer en uw zus besloot zijn gezin in de stad onder te brengen (CGVS, p. 11). Ook is het opmerkelijk dat hij in deze omstandigheden, waarin zowel hij als zijn familie duidelijk in het vizier van de taliban zijn gekomen, toch beslist om zonder veel maatregelen met het hele gezin naar een bruiloft te trekken in Kunduz centrum (CGVS, p. 11). De gelaten en ondoordachte reacties van uw vader ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u gestelde problemen met de taliban.

De verschillende talibanbedreigingen op zich heeft u evenmin geloofwaardig weten te maken. Zo is het weinig waarschijnlijk dat u niet weet of de leden van de taliban, die door de politie in de winkel van uw broer werden opgepakt, reeds eerder in de shop van uw broer waren geweest (CGVS, p. 12). Het feit dat u het niet nodig vond om dit aan uw broer te vragen, is geen plausible verklaring gezien de gegeven omstandigheden. Bovendien is het ook niet geloofwaardig dat uw broer heeft nagelaten om uw vader in te lichten dat de politie in zijn bandencentrale enkele talibanleden had opgepakt en hun wagen in beslag had genomen (CGVS, p. 13). Uw verklaringen als zijnde dat uw broer 'misschien dacht dat het iets simpel was', of dat 'hij het zich misschien niet meer herinnerde', kunnen vanzelfsprekend niet als plausible verklaringen gelden, gezien de ernst van de situatie enerzijds en het vermoeden van de job van uw vader voor de misdaadpolitie anderzijds (CGVS, p. 13). Nog vreemder is vervolgens de reactie van uw vader op het moment dat hem werd verteld dat de taliban 's nachts naar zijn huis waren gekomen, op zoek naar hem en zijn zoon, en hem vervolgens verteld werd welk incident zich had afgespeeld in de winkel. Hij zei immers 'dat hij het had begrepen', waarna hij het onmiddellijk opnieuw vergat (CGVS, p. 14). Van iemand die zijn hele leven werkzaam was voor de overheid, en hier zelfs een geheime functie bekleedde in wellicht de misdaadcel, mag verwacht worden dat hij op een andere manier zou reageren op de verschillende talibanbedreigingen. De zeer vreemde en gelaten reacties van u, uw broer en vader, ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven.

Tot slot is het allerm minst geloofwaardig te noemen dat zowel u, uw moeder, als uw verre neef die momenteel voor uw moeder zorgt, tot op de dag van uw gehoor geen enkele poging hebben ondernomen om iets van nieuws over uw ontvoerde vader te verkrijgen. Gevraagd wat uw familie heeft ondernomen om uw vader te vinden, antwoordt u dat er alleen uw moeder is en zij niets kan doen, en dat bovendien uw vader door de taliban is meegenomen en sowieso niemand daartegen iets kan doen (CGVS, p. 6). Vreemd is de vaststelling dat ook uw verre neef, waarbij uw moeder momenteel woont, niets ondernomen lijkt te hebben, aangezien in zulke gevallen toch niemand iets kan doen (CGVS, p. 7). Ook al kan er niets tegen de taliban worden ondernomen, het is wel niet ernstig dat uw moeder of uw verre neef niet naar de autoriteiten zouden zijn gestapt om hulp te vragen of ten minste te achterhalen wat de werkzaamheden van uw vader waren. Gezien u zegt dat uw vader een job had bij de overheid, maar niet weet welke job (CGVS, p. 5) en jullie problemen er onder meer kwamen door die job (CGVS, p. 11), mag worden verwacht dat de overlevenden van uw familie dan ook eindelijk eens willen achterhalen wat de daadwerkelijke oorzaak was waarom jullie geïnterviewd werden. Ook uw desinteresse en gelatenheid om het te achterhalen, eens in veiligheid in België is frappant. Gevraagd of er collega's van uw vader zelf contact hebben opgenomen met uw moeder, geeft u toe het niet te hebben gevraagd (CGVS, p. 19), en op de vraag of uw familie iets heeft ondernomen om uw vader terug te vinden, antwoordt u in dezelfde zin dat u het niet weet en vervolgens dat ze niets hebben gedaan (CGVS, p. 19). Uw totaal onverschillige en ongeïnteresseerde houding over de oorzaak en de huidige situatie van uw ontvoerde vader, ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van de gebeurde feiten. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niets van informatie heeft over wat er na uw vertrek is gebeurd met de bandencentrale van uw vermoorde broer, opnieuw omdat u het niet heeft gevraagd en u er geen aandacht op heeft gevestigd (CGVS, p. 12). Dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de situatie omtrent zijn problemen in zijn land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien

er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er in tal van provincies in Afghanistan momenteel geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, dd. 30/08/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel van laaggeschoolde minderjarige.

Zoals eerder aangehaald kan er allerminst geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden leeftijd (zie supra). Terwijl u bij uw asielaanvraag stelde zestien jaar oud te zijn, heeft uw taskara aan dat u zeventien jaar oud was rond het moment van uw vertrek uit Afghanistan en stelde de dienst Voogdij dat u 22,5 jaar bent met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Hoewel hier meermaals mee geconfronteerd, blijft u bij de door u opgegeven leeftijd, en verwijst u zelf naar uw taskara (CGVS, p. 3), waarvan de info zoals aangegeven niet strookt met uw initiële verklaring bij uw inschrijving.

Hieraan gekoppeld legt u bovendien tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af over uw behaalde scholingsgraad. Zo beweerde u tijdens uw verklaring bij de DVZ dat u tot de zesde graad naar school bent geweest (verklaring DVZ, vraag 11), uw dagen dan ook voornamelijk op school spendeerde maar ook soms uw broer hielp in de bandencentrale (verklaring DVZ, vraag 12). Ook deze verklaringen spreekt u tegen tijdens uw gehoor op het CGVS. U beweert dat u nooit verklaard heeft tot de zesde graad naar school geweest te zijn, maar stelt dat u ook bij de DVZ verklaarde slechts anderhalf jaar school te hebben gelopen, waarbij u de vierde graad zou hebben beëindigd en nog de helft van de vijfde graad zou hebben gevolgd (CGVS, p. 3). Echter, het louter ontkennen van een vorige verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw verklaringen na het invullen van de Vragenlijst CGVS en de Verklaring DVZ u ook voorgelezen in het Pashtou en door u als goedgekeurd werden ondertekend (Vragenlijst, p. 2; Verklaring DVZ, pagina 11). Ook haalde u deze bedenkingen niet aan aan het begin van uw gehoor op het CGVS, nadat u daar de kans toe werd gegeven (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Wanneer u vervolgens gevraagd wordt vanaf welke leeftijd u precies naar school bent gegaan – gezien de vierde graad voornamelijk bevolkt wordt door negenjarigen, beweert u dit niet meer te weten, aangezien het lange tijd geleden was (CGVS, p. 7). Hoewel u zelf verklaart tot uw vertrek uit Afghanistan school te hebben gelopen (CGVS, p. 7), mag verwacht worden dat u op deze eenvoudige vraag een antwoord zou weten te geven. De vaststelling dat u dit opnieuw niet wenst kenbaar te maken, toont alweer aan dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op enerzijds uw leeftijd en anderzijds uw scholingsgraad. Wanneer dan wordt gevraagd waarom u pas op latere leeftijd naar school bent gegaan, kunt u ook hier geen geloofwaardige verklaring op geven. U beweert dat u niet geïnteresseerd was en dat uw moeder u pas op latere leeftijd heeft gedwongen om te gaan (CGVS, p. 8), om te leren lezen en schrijven. Aangezien u zelf ook benadrukt dat kinderen in Afghanistan sneller met school starten (CGVS, p. 8), is het uiterst vreemd dat men in Afghanistan pas vanaf de vierde graad zou starten met het leren lezen en schrijven. Dit zeker in het licht van uw effectieve leeftijd. Aangezien u pas anderhalf jaar voor uw vertrek in 2015 bent gestart met school, moet u toen al meerderjarig zijn geweest, waardoor de door u geschetste korte schoolcarrière uiterst ongeloofwaardig overkomt. In die context is het dan ook niet geloofwaardig dat u naast uw korte schoolloopbaan niets speciaals heeft gedaan, buiten het zitten bij uw broer in de bandencentrale (CGVS, p. 8). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vooropgestelde leeftijd en aan uw korte schoolcarrière, mag van een volwassen man worden verwacht dat die meer over zijn dagelijkse taken, werkzaamheden en (over)leven in Afghanistan zou kunnen vertellen. Het is eveneens niet geloofwaardig dat een volwassen man in een overlevingscultuur als die in Afghanistan amper zou hoeven te werken. Zelfs wanneer u geconfronteerd bent met uw daadwerkelijke leeftijd en ongeloofwaardige schoolloopbaan, stelt u dat u eerlijk was over alles wat u heeft verteld (CGVS, p. 20).

Tot slot bent u zelfs niet éénduidig over de plaats waar u geboren bent, waardoor uw geloofwaardigheid over uw identiteit en profiel andermaal wordt ondermijnd. Zo verklaart u, zoals eerder reeds gemeld, bij uw inschrijving bij de DVZ dat u in Kortepa (Gor Tapa) bent geboren, de geboorteplaats die ook op uw taskara vermeld staat, maar wijzigt u, tijdens het invullen van uw 'verklaring DVZ', uw geboorteplaats naar het dorp Isa Khan, omdat u zich zogezegd aanvankelijk had vergist (verklaring DVZ, vraag 5). Naast het feit dat het totaal ongeloofwaardig is dat een volwassen jongeman zich vergist van geboorteplaats op een moment dat hij bij de officiële instanties een asielaanvraag indient, is het ook opmerkelijk dat u deze initiële vergissing tijdens uw gehoor op het CGVS beweert nooit te hebben gesproken over Kortepa (Gor Tapa) en de fout misschien te wijten is aan de tolk (CGVS, p. 3-4). Dat Gor Tapa eveneens op uw taskara staat als geboorteplaats, steekt u dan weer op uw vader (CGVS, p. 11). Het is duidelijk dat u het CGVS geen inzage wenst te bieden noch op uw leeftijd, noch op uw scholingsgraad of professionele loopbaan, noch op uw geboorteplaats.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van amper geschoolde minderjarige. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde

geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De door u neergelegde taskara kan aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen, gezien dit document reeds werd aangehaald om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de subsidiaire bescherming.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het CGVS is van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoeker als laaggeschoolde minderjarige.

Integendeel, volgens het CGVS zou verzoeker meerderjarig zijn, zou hij tot de zesde graad naar school zijn gegaan en zou hij gewerkt hebben in Afghanistan.

Welnu zelfs als verzoeker een meerderjarige werkende man zou zijn geweest in Afghanistan, quod certe non, dan nog betekent dit geenszins dat helemaal niet zou moeten onderzocht of verzoeker niet aanmerking kan komen voor de subsidiaire bescherming.

In voorkomend geval blijft het CGVS verplicht om na te gaan of verzoeker bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat er in de bestreden beslissing helemaal geen enkel onderzoek gebeurde naar dit risico.

Volgens het CGVS verklaarde verzoeker voor het CGVS geboren te zijn in Isa Khan, doch voor de DVZ geboren te zijn in Gor Teppa.

Isa Khan en Gor Teppah liggen beiden ten noordwesten en in de directe omgeving van Kunduz-stad (zie infra):

„Die Operation Towse A Garbe II (dtsch. „Hoffnungsvolles Tal“) war ein gemeinsames, militärisches Unternehmen afghanischer, amerikanischer und deutscher Truppen im Nordwesten der Provinz Kunduz (Afghanistan) zur Zurückdrängung aufständischer Taliban. Zwischen dem 27. Dezember 2010 und dem 4. Januar 2011 führte ein Einsatzverband bestehend aus ISAF-Truppen, amerikanischen Spezialkräften und afghanischen Armeeeinheiten sowie Polizei eine Offensivoperation im als „Zweistromland“ bekannten Gebiet zwischen den Kunduz- und Khanabad-Flüssen um die Ortschaften Isa Khan, Larkabi und Gor Teppa durch. Diese Region galt zwischen Anfang 2009 und Ende 2010 als Rückzugsgebiet der Taliban in Kunduz. Besonders das Gebiet um die Ortschaft Gor Teppa sowie die Hauptverbindungsstraße nach Khanabad („LOC Banana“) galten als festungsartig ausgebauten Kernland der Aufständischen.“ (zie www.wikipedia.org)

Vrije vertaling: „De operatie Towse A Garbe II (Vallei van de hoop) was een gemeenschappelijke militaire operatie van Afghaanse, Amerikaanse en Duitse troepen in het noordwesten van de provincie Kunduz (Afghanistan) om de buitenlandse taliban terug te dringen. Tussen 27/12/2010 en 04/01/2011 voerde het team bestaande uit ISAF-troepen, Amerikaanse speciaaltroepen en Afghaanse militairen en politieagenten een offensief in het tweestromengebied tussen de Kunduz en Khanabad rivieren om de dorpen Isa Khan, Larkabi en Gor Teppa. Deze regio gold tussen 2009 en eind 2010 als het gebied in Kunduz waarin de Taliban zich had teruggetrokken. In het bijzonder het gebied rond Gor Teppa en de hoofdverbindingsweg naar Khanabad waren het kerngebied van de Taliban.“

Aldus had verweerster minstens een onderzoek moeten verrichten naar de veiligheidssituatie rond Kunduz, en in Kunduz waar verzoeker gedurende een korte periode verbleef vooraleer te vluchten naar België.

Dit geldt zeker nu getuigde verzoeker van een doorgedreven kennis van de regio rond Kunduz alsook de gebeurtenissen in Kunduz zelf

Zie onder meer : Kunt u mij de weg beschrijven van uw dorp naar Kunduz? Zal ik de grote plaatsen opsommen of ook de kleine? De kleinere plaatsen? In een afstand van mijn huis is er een kruispunt, er zijn voertuigen riksja's enzo, van dat kruispunt, er is in de richting van het bos, een dorp Takikan, de andere weg gaat naar de richting van kolagyan, je neemt de hoofdweg, de rechte weg, je passeert een arbiqi checkpost, daarna is er een brick over, dan heb je een dorp Hadji Kalif, dat is waar de otmanzai

stam woont, en vandaar uit zijn er enkele winkels en achter de winkels een andere arbiqi checkpost, er is ook een kruispunt een weg in de richting van Hadji Khalif, dan op de hoofdweg er is ook de checkpost van pacha qalandar, er is ook een brug, er is ook een brick over, dan is er ook een kanaal vloeit langs de weg, dan kom je aan in Zar Kharid, dan is er een ander dorp genaamd logar yan [cfr nota's tolk: Logarian], een andere checkpost daar, dan op het einde van deze regio, er is een regio chel chinar, daarna zijn er enkele shops, en een andere checkpost, dan kom je aan in de regio van de 300-families, het wordt ook turkmans genaamd, aan de linkerkant van een heuvel, het is genoemd ghulan Sakhi Khan en aan de rechterkant er is een andere heuvel chil doktaran, dan kom je aan op een kruispunt van deze gaan er een paar naar Bandar Aghar, rechtdoor is Balay Sar, en dan kom je aan in de bazaar van de stad, daar aan de linkerkant, er is een tankstation, de weg die gaat naar bandar Shakhhar, wordt ook genoemd Sarak Naw." (CGVS-Verhoor p. 9-10).

Uit de ingesloten kaart van Kunduz wordt bevestigd dat deze plaatsen inderdaad correct zijn. Daarnaast had verzoeker ook lokale kennis van de leiders van de politie en de taliban uit de regio, alsook van de gebeurtenissen in Kunduz stad (CGVS verhoor, p. 9-10 en p. 17)

In de provincie Kunduz heerst een situatie van willekeurig geweld. Sindsdien blijft het gebied onveilig omdat de Taliban telkens opnieuw oprukt om het gebied terug onder haar controle te krijgen:

Als die deutschen Soldaten abzogen, kamen die Taliban zurück. Damit begann für die Familie Mardani, die in dem Ort Gor Tepa (afghanische Provinz Kundus) lebte, die Hölle. Khairudin musste mehrmals wöchentlich in die Schule zum Taliban-Unterricht. Diese wollten der Jugend ihre Ideologie aufzwingen: Den Hass gegen alles Westliche, die Unterdrückung der Frau, die Ablehnung aller weltlichen Ordnung und Bildung. ...Afghanische Soldaten kamen und wurden in heftige Gefechte verwickelt. „Ich habe die Männer auf der Straße sterben sehen“, sagt Khairudin. Die Taliban wurden vertrieben. Doch es dauerte nicht lange, und sie kamen mit Verstärkung zurück. Verräter müssen nach ihren Gesetzen sterben. Der Familie Mardani blieb nichts anderes übrig, als ein paar Habseligkeiten zu packen und vor den selbst ernannten Gotteskriegern zu flüchten. (<http://www.ruesselsheimerecho.de/lokales/ruesselsheim/Khairudin-Mardani-hat-sein-Lachen-nichtverloren;art57641,2716159>)

„Toen de Duitse soldaten terugtrokken, keerde de Taliban terug. Toen begon voor de familie Mardani, die in het gebied Gor Tepa (Afghaanse provincie Kunduz) leefde, een echte hel. Khairudin moet wekelijks naar de school waar de Taliban les gaf. Zij wilde haar ideologie afdwingen aan de jeugd: haat tegen het westen, de onderdrukking van de vrouw, afzweren van al het wereldse. Afghaanse soldaten waren in hevige gevechten verwickeld. Ik heb de mannen op straat zien sterven, zegt Khairudin. De Taliban werden verdreven. Maar het duurde niet lang vooraleer ze met versterking terugkeerden. Verraders moesten sterven. Voor de familie Mardani zat er niets anders op dan te vluchten.“

„139 families (776 individuals) were displaced within Kunduz city, the provincial center of Kunduz province, from Gor Tepa village to Qarawol Tepa village in November 2014. The main reason for their displacement was armed conflict and military operations. IDPs are living in rented houses and houses of their relatives. Based on the initial assessment, they need food, NFIs and winterization assistance. »(UNHCR, Afghanistan, Monthly IDP Update, 0131/12/2014)

Vrij vertaald: “139 families (776 individuen) werden verdreven in Kunduz stad, het centrum van de provincie, vanuit het dorp Gor Tepa naar het dorp Qarawol Tepa in november 2014. De belangrijkste reden hiervoor waren gewapende conflicten en militaire operaties. De vluchtelingen leven in huurhuizen en huizen van hun familie. Op basis van de eerste evaluatie van de situatie hebben zij nood aan voedsel en ondersteuning bij de aankomende winter.”

„One 2015 was by all accounts a difficult year for the ANA. At the beginning of the fighting season in April, the Taliban managed to penetrate the defences of Kunduz city and briefly occupy part of it before being pushed out toward the suburbs. The following months saw a standoff as the Taliban retained control of the suburb of Gor Tepa and of several district centres around Kunduz” (<https://www.af-crpa.org/single-post/2017/07/19/The-Afghan-NationalArmy-After-ISAF>)

Vrij vertaald: “2015 was een moeilijk jaar voor het nationale Afghaanse leger. In het begin van het gevechtsseizoen in april, kon de Taliban doordringen door de verdedigingswal van Kunduz stad, en de stad kort innemen waarna ze werd teruggedreven naar de omringende gebieden. In de volgende maanden verwierf Taliban opnieuw de controle over het nabijgelegen dorp Gor Tepa en verschillende districtscentra nabij Kunduz”

Recent is het geweld terug opgewakkerd in Kunduz. Dit geweld raakt weldegelijk de Afghaanse burgerbevolking:

“Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRC) kondigt vandaag de sluiting van zijn kantoren in de noordelijke Afghaanse provincies Kunduz en Faryab aan, en de afbouw van zijn activiteiten. De afgelopen negen maanden was de organisatie drie keer het doelwit van een grote aanval, waarbij zeven personeelsleden overleden” (www.skynet.be, Rode Kruis sluit kantoren in twee noordelijke provincies van Afghanistan, 0910/2017)

“After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan’s 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.”

(https://unama.unmissions.org/sites/default/files/protection_of_civilians_in_armed_conflict_midyear_report_2017_july_2017.pdf)

Vrij vertaald: “Naast Kaboel viel het hoogste aantal burgerslachtoffers in Helmand, Khandahar, Nangarhar, Urugan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz en Farah. In de eerste zes maanden van 2017 steeg het aantal burgerslachtoffers in 15 van de 34 Afghaanse provincies, vooral wegens het stijgend aantal aanslagen door de anti-gouvernementele milities”

“Hundreds of Afghan families are desperately fleeing armed conflict in Kunduz Province. Many are accommodated with extended families elsewhere, but some have had to sleep in the open,” said Norwegian Refugee Council (NRC) Country Director in Afghanistan, Kate O'Rourke. ... The Islamic Emirate of Afghanistan (IEA), also known as the Taliban, captured one of Kunduz Province's seven districts, Qala-e Zal, on 6 May, and are launching attacks on ANSF checkpoints along the main road to Khanabad district. Civilians are fleeing from both locations. The intensity of armed conflict in northern Afghanistan has increased over the past week, following the announcement of the IEA's spring offensive on 28 April.” (Zie Norwegian Refugee Council, Afghanistan: Thousands flee armed conflict in Kunduz, 07. May 2017) Vrij vertaald: “Honderden Afghaanse families vluchtten wanhopig van het gewapende conflict in de provincie. Veel worden opgevangen door familie, die elders woont, maar sommigen moeten in open lucht slapen, zegt NRC... De taliban heeft één van de districten van Kunduz ingenomen, Qala-e-Zal, op 6 mei, en ze vallen de checkpoints van het Afghaanse leger aan langs de hoofdweg naar Khanabad. Burgers vluchtten uit de beide lokaties. Gedurende de laatste week is het gewapende conflict in noord – Afghanistan toegenomen, volgende op de aankondiging van het lenteoffensief van de Taliban op 28/04.” UNOCHA said (1270): ‘springtime 2016 in the north eastern province has been tragically filled with conflict and suffering, leading to an extraordinary displacement of more than 22,400 people in Kunduz. Civilians appear to be caught in the cross-fire between a ‘spring offensive’ launched by non State actors and subsequent countermeasures put in motion by Government forces. Fleeing for their lives, 14, 000 people were forced from Kunduz City to remote areas [...]. As the violence continued after mid-April, families were forced to flee and seek safety with family members and neighbors who opened their doors to offer a haven in the midst of chaos. As displacement swelled, aid agencies prioritized urgent humanitarian assistance to the 7,000 displaced people; however in many cases one of the biggest challenges is access to reaching the most vulnerable families in need’. (EASO, Country of Origin information Report: Afghanistan, Security Situation, november 2016)

UNOCHA verklaarde: ‘In de lente van 2016 werd de provincie op een tragische wijze getroffen door conflict en lijden, hetgeen leidde tot een massale uitstroom van meer dan 22.400 mensen in Kunduz. De burgers zitten gevangen tussen de taliban die een lente-offensief voeren en tegenaanslagen door de overheidstroepen. 14.000 mensen die vluchtten voor hun leven dienden Kunduz stad te verlaten en te vluchten naar afgelegen gebieden. ... Toen de gevechten aanhielden na half april waren veel families genoodzaakt om te vluchten naar familie. Toen de uitstroom groter werd, concentreerden de hulporganisaties zich op 7000 interne vluchtelingen: maar in het merendeel van de gevallen is de grootste uitdaging om toegang te krijgen tot de meeste kwetsbare families.’ Share to Google Bookmark Share to Facebook Share to Meer...63 “In the same month , Taliban fighters continued its operations, notably on highways leading to Kunduz, by taking hostages or executing passengers suspected of connections to the government, and travelling in buses and civilian vehicles (1265). Government forces continued to target AGEs through drone strikes and other air attacks in Kunduz Province (1266). In August 2016, residents and provincial council members complained about the deteriorating security situation, with AGEs seizing more territory, and they feared Kunduz City might collapse again soon (1267). Tolo News reported that Kunduz City was under siege: a strategic bridge near the city was attacked by the Taliban and an attempted attack on Kunduz airport was repelled by ANSF. Clashes were ongoing in different other parts of the province but a large-scale military offensive against the AGEs that was promised to the residents of Kunduz City never occurred (1268). » (EASO, Country of Origin information Report: Afghanistan, Security Situation, november 2016)

Vrij vertaald : “In dezelfde maand zetten de Taliban hun operaties verder, in het bijzonder op de hoofdwegen naar Kunduz, waarbij zij passagiers in bussen en wagens kidnaptten of doodden die ervan verdacht werden banden te hebben met de overheid. De overheid bleef de gewapende oppositie aanvallen via drones en luchtaanvallen in de provincie van Kunduz. In augustus 2016 hebben de inwoners en de provinciale raad geklaagd over de steeds groter wordende onveiligheid, waarbij de gewapende oppositie steeds meer terrein inneemt, en ze vreesden dat Kunduz stad opnieuw zou worden ingenomen. Tolo Nieuws meldde dat Kunduz stad belegerd werd: een strategische brug nabij de stad werd aangevallen door de Taliban en een poging om de luchthaven in te nemen door de Taliban

werd verijdeld door de overheidstroepen. Er waren ook gevechten in de rest van de provincie maar het beloofde grootschalige militaire offensief in Kunduz-stad tegen de gewapende oppositie bleef uit.”

Daarenboven heerst er in de regio heerst grote economische armoede en hoge werkloosheid, voornamelijk onder de jongeren, waardoor de hypothese dat verzoeker inderdaad zou kunnen werken om in zijn levensonderhoud te voorzien zeer twijfelachtig is:

„A number of youth in northern Kunduz province complain of rising unemployment, warning of leaving the country or joining Taliban ranks if job opportunities are not created for them. “There has been no work for youth and students continue graduating from universities. Also there is no factory in the province. The unemployed youth are a huge challenge.” He claimed unemployment was resulting in youth’s involvement in illicit acts such as kidnapping, mugging or joining Taliban ranks.” (zie <https://www.pajhwok.com/en/2017/03/06/jobless-kunduz-youthwarn-swellings-taliban-ranks>)

Vrij vertaald: „Een aantal jongeren in de provincie Kunduz klagen over de stijgende werkloosheid en dreigen ermee dat zij het land zullen verlaten of zich zullen aansluiten bij de Taliban als er geen werkgelegenheid wordt gecreëerd voor hen. Er is geen werk voor de jongeren en zij die afstuderen van de universiteit Er is ook geen fabriek in de stad. De werkloze jongeren staan voor een enorme uitdaging. Hij stelde eveneens dat de werkloosheid tot gevolg heeft dat de jongeren uiteindelijk onwettige daden stellen, zoals kidnappen of zich aansluiten bij de Taliban.“

„Four hundred entrepreneurs and traders, scared by the propaganda of the Taliban, left Kunduz Province for security reasons, badly affecting the economic condition in spite of security guarantees promised by the police (1248).“

Vrij vertaald: „400 handelaars, die schrik hadden voor het propaganda van de Taliban, verliezen de provincie Kunduz wegens veiligheidsredenen, waardoor de economische situatie slechter werd, ondanks de beloofde politimaatregelen.“

Verzoeker verklaarde zijn hele leven te hebben gewoond in Kunduz. Behoudens het gegeven dat hij het gebied buiten Kunduz niet kent, heeft hij geen familie elders in Afghanistan. Hij kan aldus redelijkerwijs niet geacht worden te kunnen vluchten naar een andere lokatie in Afghanistan.

Aldus weigerde het CGVS ten onrechte om een onderzoek te verrichten naar het risico dat verzoeker zou lopen op willekeurig geweld bij een terugkeer naar Afghanistan.

Kunt u mij de weg beschrijven van uw dorp naar Kunduz? Zal ik de grote plaatsen opsommen of ook de kleine? De kleinere plaatsen? In een afstand van mijn huis is er een kruispunt, er zijn voertuigen riksja’s enzo, van dat kruispunt, er is in de richting van het bos, een dorp Takikan, de andere weg gaat naar de richting van kolagyan, je neemt de hoofdweg, de rechte weg, je passeert een arbiqi checkpoint, daarna is er een brick over, dan heb je een dorp Hadji Kalif, dat is waar de otmanzai stam woont, en vandaar uit zijn er enkele winkels en achter de winkels een andere arbiqi checkpoint, er is ook een kruispunt een weg in de richting van Hadji Khalif, dan op de hoofdweg er is ook de checkpoint van pacha qalandar, er is ook een brug, er is ook een brick over, dan is er ook een kanaal vloeit langs de weg, dan kom je aan in Zar Kharid, dan is er een ander dorp genaamd logar yan [cfr nota’s tolk: Logarian], een andere checkpoint daar, dan op het einde van deze regio, er is een regio chel chinar, daarna zijn er enkele shops, en een andere checkpoint, dan kom je aan in de regio van de 300-families, het wordt ook turkmans genaamd, aan de linkerkant van een heuvel, het is genoemd ghulan Sakhi Khan en aan de rechterkant er is een andere heuvel chil doktaran, dan kom je aan op een kruispunt van deze gaan er een paar naar Bandar Aghar, recht door is Balay Sar, en dan kom je aan in de bazaar van de stad, daar aan de linkerkant, er is een tankstation, de weg die gaat naar bandar Shakhar, wordt ook genoemd Sarak Naw.“ (CGVS-Verhoor p. 9-10)

Uit de ingesloten kaart van Kunduz wordt bevestigd dat deze plaatsen inderdaad correct zijn. Daarnaast had verzoeker ook lokale kennis van de leiders van de politie en de taliban uit de regio”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Op de vraag ter terechtzitting of de verzoekende partij enkel de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming betwist, verwijst de verzoekende partij naar het verzoekschrift.

2.3.2. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet weerlegt of betwist en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. *In casu* heeft het verzoekschrift enkel betrekking op de subsidiaire bescherming.

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Inzake het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoeker om internationale bescherming geen behoefte heeft aan internationale bescherming omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst indien hij in een deel van zijn land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt en indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend omdat zij in gebreke is gebleven haar medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging in Afghanistan buiten haar regio van herkomst, zoals blijkt uit volgende passage van de bestreden beslissing: *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel van amper geschoolde minderjarige. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.*

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.”

Nu een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet maar aan de orde is voor zover geoordeeld wordt dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst de verzoeker om internationale bescherming blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op impliciete wijze te kennen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in aanmerking zou zijn gekomen voor toekenning van subsidiaire bescherming op basis van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst indien toen zou zijn geoordeeld dat de verzoekende partij niet over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in een andere regio van Afghanistan.

Opdat de veiligheidssituatie in een land of regio aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In casu kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid op basis van welke objectieve vaststellingen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van oordeel was dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie, een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekende partij inhoudt. Evenmin kan blijken welke persoonlijke omstandigheden desgevallend in rekening werden genomen om tot dit oordeel te komen. Het rechtsplegingsdossier bevat geen informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. De meest recente informatie die desbetreffend door de verzoekende

partij is gevoegd bij haar verzoekschrift dateert van 2017 en kan bezwaarlijk dienen als basis voor een analyse van de actuele situatie in verzoekers regio van herkomst.

De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om te besluiten dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst aanleiding geeft tot het onderzoeken van een mogelijkheid tot interne vestiging in een ander deel van verzoekers land van herkomst.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 september 2017 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS